

Nagy szeretettel köszöntök mindenkit ezen a rendkívüli alkalmon, amelyről hiszem, hogy csak az első alkalommal rendkívüli, és szokássá fog válni, hogy a Magyarországi Büntetés Végrehajtási Intézetek fogvatartottjai az év egy napján egybegyülekezhetnek, közösen imádkozhassanak, egymásnak bizonyoságot tehessenek, egymás hite által épüljenek és készüljenek arra az életre, amit Isten ad nekik az Ő kegyelméből.

A felolvasott ige alapján voltaképpen erről az egy kérdéstről szeretnék szólni: hogyan és milyen körülmények között szabad és szükséges nekünk imádkozni, milyen erőt, buzdítást és bátorítást ad nekünk Isten ehhez? A felolvasott ige Jézus Krisztus megfeszítése, megfeszítésének drámai pillanata; két bűnös között feszítik meg, két lator közé, magyarrá fordítva: két rablógyilkos közé, hogy beteljesedjen a próféta szava: bűnösök közé számláltatott. Márk evangélista csak egy részét idézi a próféta igéjének, Ézsaiás könyvében olvassuk teljesen ezt a jövendölést (Ézsaiás 53 a megdicsőült, feltámadott Krisztusról: „Azért részt osztok néki a nagyokkal, és zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott; pedig ő sokak bűnét hordozta, és a bűnösökért imádkozott!” Az első tehát, hogy a Márk története alapján a kereszttel megállva el kell mondani, és én szeretném is ezt mindannyiótoknak elmondani, hogy ott is lehet imádkozni, ahol bűnösök vannak. Azt mondja a próféta: bűnösök közé számláltatott, sokak bűnét hordozta, és a bűnösökért imádkozott. Jézus Krisztus tudja, hogy a bűnösök között is lehet imádkozni. Ott is, olyan körülmények között is, ahol az ember szembesül azzal, hogy bűnösök között vagyunk. Ez itt az a hely.

Amikor legelőször (az 1990-es évek elején) a gyűjtőfogházba bemehettem és a délutáni istentisztelet után a fogvatartottakkal beszélgethettem, igen nyomasztó érzésem volt sokszor, ez az az érzés volt, hogy rendes, okos emberek voltak ott rabok, én pedig azt éreztem: köztük és köztem vajon mi a különbség? Volt ott egy atyafi, aki elkezdte nekem bizonygatni, hogy ő ártatlanul van ott. Lehet az emberben olyan érzés, hogy meg nem érdemelt módon kapott büntetést. Lehet az emberben olyan érzés, hogy ugyan elhordozza a büntetést, de őt ne tegyék bűnösök közé. Itt azonban, ilyen körülmények között, fogvatartottak között, büntetés-végrehajtási intézetben mindannyian elkerülhetetlenül szembesülünk azzal, hogy bűnösök között vagyunk. És itt két úton lehet elindulni, úgy, ahogyan a jobb- és balkéz felől megfeszített latrok is két úton indultak el: az egyik megtért és ezt hallotta az Üdvözítő: „Bizony mondom, még ma velem leszel a paradicsomban!”; a másik pedig átkozta és káromolta az Ártatlant. Azt szeretném most kiemelni és a szívetekre helyezni tehát, hogy a bűnösök között is lehet imádkozni. Ha igazán komolyan vesszük a próféta jövendölését, azt kell mondanom: akkor is szól az imádság, ha maguk a bűnösök nem imádkoznak. Jézus Krisztus szüntelenül közbenjár értünk. Ahogy a Zsidókhöz írt levélben találjuk: felment az Atya jobbjára és esedezik értünk. Ő az egyetlen örök, igaz és tökéletes Főpap és Közbenjáró, Ő a mi szószólónk, Ő a mi garanciánk, Ő a mi kezesünk, - és ha nekem nincsen erőm imádkozni, nincsen kedvem imádkozni, mert a bűnösök között az embernek nincsen kedve imádkozni, a mi Üdvözítőnk, Mesterünk és Megváltónk akkor is imádkozik értünk, mert így mondja az evangélista: beteljesedett a prófécia, - a bűnösökért imádkozott.

Az első nagy titok, amit szeretnék nagyon röviden megfogalmazni és kimondani: nem azért kell fohászolni, hogy járuljon hozzánk Jézus a maga erejével, nem azért kell fohászolni, hogy Isten Szentlelkéből erőt kapjunk, hogy mi, akik imádkozunk, még több erőt kapjunk. Azt kell felismernünk, hogy mi csatlakozunk az imádkozó Jézus Krisztushoz. Mi lehetünk azok, akik a mi magunk gyarló, esendő szavaival, dadogásával, sokszor értelmetlennek tűnő fohásaival Jézus Krisztushoz csatlakozunk, és akkor már nem egyedül megyünk Isten elé, hanem az Üdvözítővel és a Megváltóval. Van pártfogóm és kezesem, szószólóm. Olyan ez a szószóló, az Úr Jézus Krisztus, hogy az Ő Szentlelke akkor is mondja a

szavakat, akkor is mondja az imádságot, amikor nekünk nincsenek szavaink. A Lélek az, aki kimondhatatlan foháskodásokkal esedezik érettünk. Azt kívánom, hogy ez legyen mindenkinek boldog megtapasztalása: nem csak egymással találkozunk, egymáshoz csatlakozunk, egymást erősítjük bizonyosságtétellel, hanem együtt és közösen csatlakozunk a szüntelenül imádkozó Megváltónkhoz, Jézus Krisztushoz.

A másodjára egy szót szeretnék kiemelni a felolvasott szakaszból, ez a szó, amit Márk így mond: beteljesedett. Titkot mutat meg az evangélista, és ez Isten titka. Volt egy próféta, Jézus Krisztus előtt élt, Ézsaiásnak hívták, olyan szavakat mondott ki és jegyzett le, amelynek talán ő maga sem tudta az igazi értelmét. Sok ilyen szó van a mi életünkben is. Amikor azok elhangzanak, elindítanak bennünket valamire, hiszen minden szóban készítés van. Az elején talán nem nagyon látjuk az értelmét. Ugyanazt tudom mondani, mint a jobb- és balkéz felől megfeszített latrok kapcsán: vannak szavak és nem látjuk még az értelmüket. De jó lenne, ha látnánk, mert sok bajtól megóvnának bennünket! Vannak készítesek, nem tűnek veszedelmesnek, csak amikor itt vagyunk, akkor értjük meg, hogy valamikor, 2 éve, 5 éve, 16 éve, 20 éve volt egy szó, volt egy gondolat, elindultunk valamilyen irányba és most itt ülünk rabként. Mint ahogy a pályaudvaron kettévál a sín a váltónál, először csak 5 cm a különbség, aztán 20 cm a különbség, aztán 1 méter, aztán 10 méter, aztán 1 km. Nem mindegy, hogy merre indulunk el. Az elején kicsi a különbség, de a végén végzetes.

De van ennek az igazságnak másik oldala is. Márk azt mondja, hogy Ézsaiás próféta évszázadokkal előbb jövendölt valakiről, egy szenvedő emberről, aki a bűnösökért imádkozott, aki a bűnösök közé számláltatott, aki ártatlanul hordozta mások bűnét és vétkeit. Aki odaállt a helyükre és ezt a feladatot tökéletesen, egyszer s mindenkorra elvégezte. Ennyit mond csak az evangélista: beteljesedett. Valósággá lett. Ezért hát a mai imanapon hadd buzdítsak mindenkit arra: úgy fogalmazza imádságát, úgy adjon hálát, úgy keresse Isten kegyelmét, úgy kérje Istentől, hogy mutasson utat, állítson váltót – mert talán váltó-állításra van szükség! –, úgy mondja el mindezt Istennek, hogy közben tudja, ez meg van alapozva. Mi már abból kapunk, amit Jézus Krisztus megszerzett. Nekünk már nem kell felépíteni a bűnből való szabadítás kegyelmét, nekünk már nem kell kiérdemelni, nekünk már nem kell – ha szabad ezt mondani – érette olyan nagyon fáradozni, a kezünket kell kinyújtani, a szívünket kell kiönteni, mert elvégeztetett -, ahogy Jézus mondja a kereszten. Istennél kész a kegyelem. És éppen ezért hadd buzdítsak mindenkit arra, hogy a mai napon hálaadással imádkozzon.

És végül ugyanennek az igének az üzeneteként hadd emeljem ki, hogy a próféta szavát megerősíti az evangélista: beteljesedett az Írás, amely ezt mondja: bűnösök közé számláltatott. Ízlelgessétek ezt a szót: *számláltatott*. Különös, furcsa szerkezet ez. Nem azt mondja, hogy számlálták, mert akkor rögtön megkérdeznénk: ki számlálta őt a bűnösök közé? Nem azt mondja, hogy úgy ítélte valaki, hogy bűnös, mert akkor rögtön megkérdezzük: ki volt az, aki bűnösnek ítélte. Azt mondja: számláltatott. Furcsa passzív eset ez. Bűnösök közé számláltatott, jobbán és balján egy-egy lator. Itt nem arról szól, hogy Jézus Krisztus imádkozik a bűnösök között is, nem arról szól, hogy a kegyelemnek érvénye van a bűnösök körében is, hanem arról, hogy bűnösök közé számláltatott. Ez azt jelenti, hogy kinyílik az ajtó, ez azt jelenti, hogy fölnyílik a zsilip, ez azt jelenti, hogy megkezdődik valakinek a beléptetése a bűnösök közé, aki ártatlan és igaz. És egyedül Ő ártatlan és igaz. Sem ti, sem én, sem a lelkészek, sem akik kint vannak, senki nem ártatlan és igaz. Az egyetlen ártatlant és igazat a bűnösök közé számlálta valaki. Nem a jobb- és balkéz felé való lator, nem Pilátus, a hamis bíró, nem a nagytanács tagjai, akik hamisan megvádolták Jézust. Nem a körülmények, nem a félreértések. Nem azért történt ez, mert ilyen a világ. Nem azért, mert ma sokak tetováltatják a hasukra: bűn az élet. Nem ezért. Az a valaki, akiről a próféta tisztelettudó, elvonatkoztatott módon beszél: számláltatott – ez maga az élő Isten. Azért van üdvösség, azért van érvényes

megbocsátás, azért van lehetőség új életre, mert Isten erre az Úr Jézus Krisztusra tett rá mindent: bűnösök közé számlálta, s ő bűnösök helyét átvette, így szerezte meg a váltságdíjat. Jézus Krisztus közénk van számlálva. De nem azért, mert bűnös, hanem azért, mert így akar minket megszabadítani.

Ha tehát imádkozol, ne mondd, hogy az én sorsomat, nyomorúságomat senki nem ismeri, és senki nem érti meg. Jézus Krisztus ismeri és érti. És mivel ismeri és érti, kész segíteni. Ne restellj hát imádkozni, ne lankadj meg a könyörgésben, mert olyan üdvözítő van, aki melléd számláltatott. És Ő hordozta el a bűn igazi büntetését. Nem az az igazi büntetés, amit itt eltöltötök. Nem az az igazi büntetés, hogy korlátoznak bennünket földi életünkben. Az igazi büntetés az volna, ha nem imádkozhatnánk. Az igazi büntetés az volna, ha szavunk visszahullana önmagunkra. Viszont az igazi kegyelem az, hogy imádkozhatunk, és hogy Isten ezt az imádságot Krisztusért meghallgatja. Azért a Krisztusért, aki a bűnösök közé számláltatott: imádkozzatok! Ne restüljete meg! Minden helyen, minden időben lehet imádkozni, Jézus Krisztus a két lator között is imádkozott. Imádkozzatok, mert Isten mennyei erőket küld az imádkozóknak, Szentlelkét. S ha elfogy a szavad, kiált helyetted a Lélek. És imádkozzatok, mert biztos a meghallgattatás. Mert annak a nevében kérjük, akit Isten velünk egygét tett, akire minden bűnünk elhordozhatatlan büntetését ráterhelte, és cserébe nekünk igazságát ajándékozta.

A bevezető imádságban azért könyörögtem, adja meg Isten a mai napon, hogy az Ő szava és a mi szavunk, az Ő igéje, buzdítása, szeretete és a mi könyörgésünk találkozzon. Akkor lesz teljes a találkozás, ha a csere is végbemegy, bűnért cserébe kegyelem. Ez az Isten alkuja. Bűnért cserébe kegyelem. Tedd le a bűnt és kegyelmet kapsz. Bíz rá magad Istenre és Ő szeretettel hordoz téged. Áldja meg Isten így a sok helyről érkezetteket, a sok helyről érkezetteknek, a bűnösöknek napját, akik közé Jézus Krisztus odaszámláltatott, akikkel Jézus együtt tud imádkozni, Ő veletek van, hallja szavakat, könyörgéseket, hogy rajtatok teljesen, egészen, igazán megkönyörülhessen. Ámen

Bogárdi Szabó István dunamelléki püspök igehirdetése az I. Fogvatartotti Imanapon.
Baracska, 2011. június 17.